

In het licht van de zon

ANGELA SHUPE

In het
LICHT
van de ZON

Roman

Scholten
uitgeverij

In het licht van de zon

Angela Shupe

Oorspronkelijk verschenen in de Verenigde Staten onder de titel:

In the light of the sun, door Angela Shupe

Copyright © 2026 Angela Shupe. Alle rechten voorbehouden.

Nederlandse editie ©2026 Scholten Uitgeverij B.V. Uitgegeven krachtens overeenkomst met WaterBrook, een imprint van Random House, een divisie van Penguin Random House LLC.

Vertaling: Gertine Haklander

Omslag: GRAVUS

Binnenwerk: Gewoon Geertje

Eerste druk, oktober 2026

ISBN: 9789083733104

NUR: 337

www.scholtenuitgeverij.nl

info@scholtenuitgeverij.nl

Alle rechten voorbehouden, waaronder het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt of gereproduceerd voor het trainen van technologieën of systemen voor kunstmatige intelligentie. Dit werk is uitdrukkelijk voorbehouden van text and data mining overeenkomstig artikel 4, lid 3, van Richtlijn (EU) 2019/790.

Over *In het licht van de zon*:

‘*In het licht van de zon* is een angstaanjagend mooie roman over de Tweede Wereldoorlog, die de oorlog op de Filipijnen en in Italië belicht; landen die zelden aan bod komen in historische fictie. Het verhaal over twee zussen die in de oorlog van elkaar gescheiden worden, waarbij het draait om onbreekbare familiebanden, is gebaseerd op zorgvuldig onderzoek en geïnspireerd op de ervaringen van familieleden van de auteur. In deze roman staat de balans tussen spanning en tederheid centraal. Het is een hommage aan de moed, hoop en veerkracht van een familie, en de kracht van muziek als het gaat om troost en het helen van de ziel. *In het licht van de zon* is een meeslepende, onvergetelijke must-read roman die ik nog jaren in mijn hart en geest zal bewaren.’

- Sharon Kurtzman, auteur van *The Lost Baker of Vienna*

‘Dit boek is een krachtige ontdekkingsreis naar de moed van gewone mensen, de onbreekbare band tussen zussen en de eeuwenoude verbinding tussen muziek en hoop. Geïnspireerd door de geschiedenis van haar eigen familie neemt Angela Shupe de lezer mee door de gruwelijke jaren waarin de Tweede Wereldoorlog zich afspeelde, op een reis die zowel indrukwekkend als intiem te noemen is. Fans van Kristy Cambron en Mario Escobar kunnen deze roman gerust bovenaan hun lijstje zetten. Een fantastisch debuut!’

- Amanda Barratt, Christy Award-winnende auteur van *The Warsaw Sisters*

‘*In het licht van de zon* is een stralende, poëtische debuutroman, die tegelijkertijd tijdloos is én helemaal van dit moment. Met dit aangrijpende verhaal over twee zussen die proberen hun hart te volgen in tijden van immense chaos, toont Angela Shupe aan een begenadigd fictie-auteur te zijn met een veelbelovende toekomst.’

- Camille Pagán, bestsellerauteur van *Good for You*

‘In de kern van deze meeslepende roman, waarvoor grondig onderzoek werd uitgevoerd, ervaren twee zussen, verbonden door bloed en muziek en zich bevindend in de verre uithoeken van waar de Tweede Wereldoorlog zich afspeelde, wat individueel verzet en moed teweeg kunnen brengen. Veerkracht en onverwachte genade vormen de kern van Shupe’s zorgvuldig opgebouwde beschrijving van een uniek stukje geschiedenis, die gebaseerd is op ware gebeurtenissen. Lezers van Kristina McMorris, Susan Meissner en Yvette Manassis Corporon zullen smeken om meer.’

- Rachel McMillan, bestsellerauteur van *The London Restoration* en *The Mozart Code*

‘Hartverscheurend en aangrijpend is deze roman over moed, de band tussen zussen en het verzet, die zich afspeelt in een frisse en levendig verwoorde setting. Shupe’s debuut gaat ongetwijfeld de harten en fantasie van lezers over de hele wereld veroveren.’

- Heather Webb, USA Today, bestsellerauteur van *Queens of London*

*Voor mijn moeder:
haar moed, liefde en medeleven,
en de prachtige stem
waarmee zij elke dag mijn leven in zong*

*Muziek geeft het universum een ziel,
de geest vleugels, de fantasie een vlucht
en aan alles het leven.*

- TOEGESCHREVEN AAN PLATO

Waar leven is, is hoop.

- FILIPIJNS SPREEKWOORD

Rosa

1 december, 1941

Florence, Italië

De zaal knettert van de energie. Er glinsteren zilveren spikkels op het gewaad van de prinses, als sterren die oplichten tegen het middernachtelijke donker van de toneelgordijnen. Ik luister naar de liefdesverklaring van de mysterieuze prins, waarna eindelijk het ijskoude hart van de prinses, niet opgewassen tegen de warmte van zijn liefde, smelt. Bij het schitterende schouwspel van muziek, drama en kostuums ontlaadt het publiek zich in een daverend applaus.

Mijn oren suizen wanneer mijn applaus zich voegt bij de ovatie die volgt op de slotnoten van Puccini's opera *Turandot*. De uitvoering van 'Nessun Dorma' van de tenor heeft elke ziel in het publiek weten te vangen, en hun harten, inclusief die van mijzelf, weer gesterkt. Dit is een strijdkreet die zelfs de meest ongelukkigen in de liefde weer hoop geeft.

'Ongelofelijk, vind je niet?' Nonna's glimlach is zo breed als het podium. Ik vraag me af of ze terugdenkt aan haar eigen triomfen uit het verleden. Ze was een prima donna en dat is ze nog steeds.

Ze heeft gelijk. Ik heb nog nooit zoiets gezien en ben sprakeloos. Dit... precies dit is waarom ik hierheen ben gekomen. De reden dat ik de Filipijnen en mijn geliefde familie heb achtergelaten. Om ooit op te treden op zo'n groots podium, en hopelijk de luisteraars geboeid achter te laten. De opwindende gonst door mijn hele lijf na het horen van de krachtige noten die met zo veel emotie gezongen werden.

‘*Andiamo*, kom.’ Ze leidt me weg uit de loge en naar beneden, de marmeren wenteltrap af, naar de lobby waar mensen zich verzameld hebben voor een afterparty. Mijn grootmoeder is al wat ouder, maar nog altijd heel elegant. Hoe vaak al is zij van die trap afgedaald na een fantastisch optreden van haarzelf?

‘Serafina!’ Dirigent signor Castani begroet Nonna alsof zij behoort tot zijn oudste vriendenkring.

Nonna glimlacht warm. ‘Rocco! *Perfezione*, zoals altijd!’

‘*Grazie mille!* Je bent veel te aardig. Maar wie is deze jongedame? Ik heb haar nog niet eerder ontmoet. Is dit je kleindochter? Rosa?’

‘Sì, ze rondt momenteel haar opleiding aan het conservatorium af.’

‘Jouw duet op het festival vorig jaar was uitzonderlijk. Je hebt het talent van je grootmoeder. Je toekomst ziet er rooskleurig uit, Rosa.’

Mijn wangen kleuren rood. Een tiende van Nonna’s vocale kwaliteiten bezitten zou al meer dan genoeg zijn. De aanwezigheid van de gerenommeerde dirigent maakt me nerveus, en ik ben dankbaar voor de champagne die de vlinders in mijn buik gelukkig weet te kalmeren. ‘*Grazie*, signor Castani!’

Een vrouw in een smaragdgroene japon wenkt hem. ‘Ah, ik moet gaan. Maar ik verheug me erop je weer te horen zingen, Rosa Grassi!’ Hij neemt mijn hand, schudt deze zachtjes en duikt vervolgens de menigte in, achter de groene japon aan.

Ik had nooit durven hopen dat signor Castani zo vriendelijk zou zijn. Mijn hoofd zoemt en ik weet niet of dat komt door de champagne of door alle opwindning. Het was echt een bijzondere avond.

Nonna fladdert gracieus de zaal rond, oude en nieuwe vrienden begroetend, en ze stelt me voor aan diegenen die ik nog niet ken. De drukte neemt wat af, en ook wij nemen afscheid. Ik wikkel mezelf van boven tot onder in mijn sjaal, tegen de winterse kou. Alleen de zoom van mijn japon is nog zichtbaar. Deze kleurrijke jurk is gewaagd, maar straalt ook zelfvertrouwen uit.

Buiten, op de trappen voor het theater, wachten we op Nonna's auto. Zij neemt nog afscheid van een oude vriend, een voormalig violist. Alhoewel ik hier al twee jaar woon, verbaas ik me nog steeds over het feit dat er, waar we ook zijn, altijd wel iemand is die Nonna begroet of haar het beste wenst.

'Per favore, signorina. Kunt u ons helpen?' Iemand tikt op mijn schouder, en als ik me omdraai sta ik oog in oog met een vrouw die hooguit vijf jaar ouder is dan ik. Een kleine jongen, misschien vijf of zes jaar oud, hangt aan haar rokken. Ik denk dat dit haar zoon is. Beiden dragen een versleten jas, die nauwelijks bescherming zal bieden tegen de kou. Ik zie aan hun gezichtsuitdrukking dat ze honger hebben.

'Ik... ik heb niets, het spijt me,' zeg ik, wensend dat ik wat geld bij me had, of wat dan ook, dat ik kon geven aan deze moeder en haar kind.

'Hier,' zegt Nonna's stem achter me. 'Dit helpt misschien een beetje.' Ze geeft de vrouw een paar bankbiljetten.

Tranen wellen op in de ogen van de vrouw, terwijl ze Nonna uitvoerig bedankt voor de lira. *'Grazie! Grazie!'* God zal uw barmhartigheid belonen,' zegt ze. Vervolgens gaat ze met haar zoon de straat weer op.

Terwijl onze auto weggrijdt, blijft mijn blik aan de twee kleven. Gelukkig kon Nonna ze wat geld geven. Niemand op de wereld zou het zo zwaar moeten hebben, en een kind al helemaal niet.

'Wat vond jij ervan, Rosa?' Nonna's stem onderbreekt mijn gepeins. Ze kijkt omlaag naar het boekje in haar hand. Ik deel mijn gedachten, en ze vraagt door naar details, terwijl we de uitvoering van elke zanger analyseren. Het hoort allemaal bij mijn training en ik geniet er volop van. Ik weet dat het een zegen is als je wordt begeleid door iemand die zo succesvol is als mijn grootmoeder.

Als we thuis komen is het al bijna tien uur. Maar toch zit er bezoek in de woonkamer: mijn oom Lorenzo. Nonna is net zo verbaasd als ik om hem hier zo laat nog aan te treffen.

‘Lorenzo.’ Nonna begroet hem.

‘Mama,’ zegt hij, zonder van zijn plek te komen. Tegen mij zegt hij niets.

‘Laat ons maar even alleen, Rosa.’

‘Ik zal me omkleden.’ Ik ben opgelucht dat ik de spanning, die als een verstikkende deken in de lucht hangt, kan ontluchten. Ik neem alle tijd voordat ik twintig minuten later de trap weer afdaal.

‘De Duce kan het je lastig maken, Mama. Ik heb niet alles in de hand!’ Ik loop de kamer binnen en word bijna omvergelopen door oom Lorenzo. De frustratie straalt van hem af. Hij duwt me opzij en mompelt: *‘Mezzosangue.’*

Ik haal even diep adem. Het is alsof ik zojuist een klap in mijn gezicht kreeg.

‘Lorenzo!’ snauwt Nonna.

‘Bah!’ Hij negeert haar, draait zich om en vertrekt. Er klinken zware voetstappen, gevolgd door de dreun van de voordeur die dichtgegooid wordt.

Halfbloed. Van gemengde afkomst. Ik voel de woede in me opborrelen. Behalve deze beledigingen heeft mijn oom nauwelijks een woord tegen mij gesproken sinds ik jaren geleden in Italië aankwam.

De stilte in de kamer is oorverdovend. Nonna, met een gezicht waarin het verdriet gegrift staat, staat op. ‘Kom, Rosa. Hij weet niet beter.’ Ze loodst me naar de keuken.

Hoe Lorenzo een zoon van Nonna kan zijn is mij een raadsel. Hij lijkt totaal niet op haar. En ook niet op mijn vader, de jongste van haar twee zonen.

Nonna zet oolongthee en we nippen eraan voor de open haard.

‘Ik heb iets voor je.’ Ze baant zich een weg naar de kast en haalt iets uit de bovenste lade. Haar ogen lichten op als ze me een bundeltje overhandigt, verpakt in glanzend parelmoerpapier, vastgebonden met een marineblauw fluwelen lint. ‘Alvast een kerstcadeautje.’

‘Nonna, dat hoeft echt niet!’

‘Het zou niet best zijn als ik mijn eigen kleindochter niet mag verwennen! Maak het maar open, lieverd.’

Mijn ademhaling hapert als ik het cadeau uit de verpakking haal. Uit het Florentijnse papier verschijnt een dagboek, versierd met pauwenmotieven in de rijkst mogelijke tinten roze en goud.

‘Het is prachtig!’

‘Vind je het mooi? Dat dacht ik al. Ik zag je ernaar kijken bij de boekhandel.’

‘*Grazie!* Dank je wel!’ Ik omhels haar. Alhoewel ze over enkele jaren al zeventig wordt, kan ik haar kracht voelen. Ze houdt me stevig vast.

‘Ik weet dat je je familie mist. En berichten versturen is bijna onmogelijk. Ik dacht: hierin kun je schrijven en je gedachten kwijt, en misschien kun je die op een dag, als je wilt, met ze delen.’

Ik omhels haar opnieuw. Nonna’s liefde voor mij is hartverwarmend en doet me goed, zeker omdat ik regelmatig vlagen van heimwee voel. ‘*Grazie*, Nonna.’

Ze staat op om de kopjes te pakken, maar ik houd haar tegen. Nonna glimlacht warm. ‘Dank je, Rosa.’

‘*Buona notte*,’ zeg ik, als ze zich terugtrekt voor de nacht. Nadat ik de lege kopjes naar de keuken heb gebracht, pak ik het dagboek van tafel en ga naar mijn kamer. Een golf van opwinding stroomt door me heen. Ik ga op mijn bed liggen en laat mijn gedachten over de avond dwalen, en over de woorden van signor Castani. Maar slapen kan ik niet. Ik neem het dagboek mee naar mijn bureau en begin te schrijven.